

Ting at fastholde denne Afvisning fra Sygekasseinspektøren, foranlediget af Hr. Jens Andersen.

Opgiver Manden nu at faa sin Ret? Nej! Nogen Tid efter skriver han ind til Sygekasse-Bestyrelsen og siger, at han vil have sine Penge tilbage, paa det vil han have Svar, og hvis han ikke faar det Svar inden en vis Dag, vil han anlægge Sag imod dem. Han faar det Svar lige Dagen før Fristens Udløb, at de Penge, han har betalt, kan de ikke indrømme er et Slags Laan, han har ydet den efterfølgende Kasserer. De afgiver denne Erklæring endog til Bestyrelsesprotokollen under Eds Tilbud, og vel at mærke, den afgives ogsaa af den Mand, der var Efterfølger i hans Kassererstilling. Saa gaar han til en Sagfører Dagen efter. Denne faar Sygekasseinspektørens Erklæring forelagt, og da han ser den, siger han naturligvis til sig selv: Den Mand maa være skyldig, og han er ganske uden Tilbøjelighed til at hjælpe ham. Men saa er der alligevel to Ting, der slaar ham. Der er noget rent menneskeligt i Mandens Optræden, som gør, at han ligesom ikke kan blive sikker paa, at Manden er den skyldige, og der er tillige det, at Manden egentlig ikke forlanger andet end Oplysning, han forlanger kun Revision. I sidste Øjeblik, da Manden er ved at gaa ud af Døren, lover han ham derfor alligevel at gøre Skridt til at skaffe ham nogen Oplysning. Dette er i December Maaned, og i Løbet af December søger da Sagføreren ved Henvendelse til Jens Andersen at faa denne til at komme frem med Regnskaberne, og denne lover det. Men Tiden gaar, den ene Dag efter den anden, og Regnskaberne kommer ikke, og de kom aldrig. Det er igen Jens Andersen. Saa averteres der i Begyndelsen af Januar 1911 Generalforsamling i Sygekassen, og da faar Poul Christensen den Idé at faa Sagen frem paa Generalforsamlingen. Det spørger han Sagføreren om, og Sagføreren siger til ham: Jo, det kan lade sig gøre, det tror jeg er Vejen, De har vist Ret i dette, men saa maa De personlig gaa fra Mand til Mand og undersøge, hvem der vil hjælpe Dem med at faa den Sag bragt frem paa Generalforsamlingen. Kort at berette, Sagen kommer for Generalforsamlingen, og denne beslutter da at nedsætte et Revisionsudvalg til Undersøgelse af Sagen. Og jeg synes, det er et godt Vidnesbyrd om den vedkommende Befolkning, at det, der gjorde Udslaget, var netop den Skrivelse fra Poul Christensen, som jeg før læste op. Den Forsamling forstod, at der var ikke ringe Sandsynlighed for, at Poul Christensen var uskyl-

dig. Dette Revisionsudvalg bliver tillige for al Sikkerheds Skyld nedsat paa den Maade, at der bliver sat en Mand ind i det, som var venlig stemt imod Poul Christensen, en, som var venlig stemt imod hans Efterfølger, og en, som var upartisk, og de tre paagældende Mænd regnes i det hele for flinke, dygtige og paalidelige Mænd. De skal gøre sig hurtigt færdige, og det lykkes dem ogsaa ret hurtigt at blive færdige.

Den 9. Marts 1911 afgiver Udvalget en Beretning, som gaar ud paa, at Poul Christensen ikke har noget Underskud i den Tid, han har fungeret, medens der er et Underskud i Tiden bagefter — altsaa nøjagtig det Resultat, jeg tidligere har omtalt. Beretningen tilstilles Sygekasseinspektøren, der intet væsentligt har at erindre imod den og navnlig ikke tager Afstand fra dette økonomiske Resultat, hvis jeg maa bruge det Udtryk, som her er kommet frem. Ja, han paalægger endog Sygekassen at foretage visse Foranstaltninger paa Grundlag af denne Beretning, deriblandt det, at Kassen nu bør sørge for at vælge en ny Kasserer. Derefter følger den bekendte Generalforsamling, som jeg før hentydede til, hvor Manden faar sin Oprensning, og denne Oprensning sker enstemmigt og under Akklamation. Dermed endte altsaa Sagen foreløbig overfor Offentligheden.

Men saa indtræder den nye Fase. Da det bliver bekendt i de lokale Blade og ogsaa, saa vidt jeg kan forstaa, ud over Landet, hvad Resultatet er blevet, er der enkelte af disse Blade, der ikke kan lade være med at være, skal jeg sige, lidt drilleverne overfor Sygekasseinspektøren — det er jo menneskeligt —, og navnlig gælder det „Sydfyns Socialdemokrat“, som har haft den første Notits. Blade skal jo altid være ovenpaa. Dette har maaske nok bragt Sygekasseinspektøren lidt ud af sine Folder, eller hvilket Udtryk jeg skal bruge, i hvert Fald fremkommer han paa det Grundlag med den Erklæring, jeg før har omtalt, og som gaar ud paa, at ved dette Revisionsudvalgs Arbejde kunde man ikke sige, at Sagen i det hele var kommet til Klarhed. Nu beder jeg det høje Ting lægge Mærke til den overordentlige Betydning af denne Erklæring. Den betyder i Virkeligheden, at den Oprensning, Poul Christensen har faaet, ødelægges, og at han igen overfor Almenheden staar som en Mand, om hvem det i hvert Fald er tvivlsomt, om han ikke er den skyldige. Hvad er nu Forklaringen paa denne mærkelige Erklæring, hvis Rækkevidde — det maa jeg maaske have Lov til